

Ο.Λ.Μ.Ε.

Ερμού & Κορνάρου 2

ΤΗΛ: 210 32 30 073 - 32 21 255

FAX: 210 32 27 382 - 33 11 338

www.olme.gr

e-mail:olme@otenet.gr

Αθήνα, 7/1/05

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ**ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΑ 14 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΤΕΜΠΟΝΕΡΑ**

Η αναφορά στον Νίκο Τεμπονέρα, με αφορμή τα 14 χρόνια από τον άδικο χαμό του, δεν γίνεται ως μία εθιμοτυπική πράξη.

Από το παρελθόν, όσο και αν είναι κάποιες φορές ενοχλητικό, δεν μπορούμε να απαλλαγούμε, παρά μόνον αν εξαλείψουμε όλες εκείνες τις μήτρες που γέννησαν τον πόνο και την οδύνη.

Μπορούμε να απαλλαγούμε μόνον όταν μετασχηματίσουμε τον ιστορικό χρόνο σε δύναμη αμφισβήτησης, έμπνευσης, δημιουργίας και προκοπής.

Εμείς οι εκπαιδευτικοί, ως μεταλαμπαδευτές της γνώσης, αποδίδουμε πάντα ιδιαίτερη σημασία στη δύναμη του παραδείγματος, και ο Νίκος Τεμπονέρας, δάσκαλος και θυσιαζόμενος ταυτόχρονα, αποτελεί στην αρνητική συγκυρία που ζούμε ακλόνητο σύμβολο προσφοράς, φωτογόνο σημείο προσανατολισμού.

Όταν στην ιδιοτελή και βάρβαρη εποχή μας η Παιδεία περικυκλώνεται από τους μανιασμένους ανέμους της αγοράς, όταν τα παιδιά μας γίνονται βορά στην ανεργία και τη "νέα ηθική" που μπορεί να την πεις και ανηθικότητα, όταν όλα τα συστήματα των ανθρώπινων αξιών, της αλληλεγγύης και του αγώνα, μπαίνουν στην ελλειμματική ζυγαριά της κερδοφορίας, τότε η θυσία του Νίκου Τεμπονέρα αποτελεί ασφαλές ορμητήριο ιδεών και δράσης.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, δεκατέσσερα χρόνια μετά τη δολοφονία του δάσκαλου Νίκου Τεμπονέρα σε σχολείο της Πάτρας, ερχόμαστε πάλι ταπεινοί ταξιδευτές, αθεράπευτοι ονειροπόλοι και δίκαια οργισμένοι να μνημονεύσουμε το όνομά του όχι "από χρέος κινούντες", όχι σαν ξόδι που το απιθώνουμε στο χτες, αλλά ως θυσία στο μόνιμο συμπόσιο των αγώνων.

Οι καιροί ου μενετοί !!

Οι πιέσεις που υφίστανται οι εργαζόμενοι για να προσαρμοστούν στα νέα μοντέλα της επισφαλούς εργασίας, και μάλιστα κάτω από τη δαμόκλειο σπάθη της γενικευμένης ανεργίας, δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους.

Η αποψίλωση των ελαχίστων ορίων ασφαλείας στην εργασία και οι τάσεις συρρίκνωσης του κοινωνικού κράτους στο όνομα της απογραφής και της δημοσιονομικής πειθαρχίας σημαίνουν περισσότερη απαιδευσία, περισσότερη αδικία, περισσότερη ανασφάλεια.

Η επικράτηση της "ατομικοποιημένης" στάσης απέναντι στην συλλογικότητα σηματοδοτεί απομείωση της κοινωνικής βούλησης σε όφελος του κατακερματισμένου εγωισμού και της υποταγής.

Είμαστε αντίθετοι στην αντίληψη που κάποιοι προωθούν ότι η χώρα και το κράτος κινδυνεύουν από τους ξένους, όσους κυνηγημένοι από τη φτώχεια, τον πόλεμο, την καταπίεση, φτάνουν ως εδώ ζητώντας μια ζωή με αξιοπρέπεια.

Είμαστε αντίθετοι, ακόμα, σε μια μοιρολατρική αντίληψη που απολυτοποιεί τη φυσική καταστροφή και τις τραγικές συνέπειές της, όταν γνωρίζουμε όλοι τις τεράστιες ανισότητες ανάμεσα στο λεγόμενο «Πρώτο» και στο λεγόμενο «Τρίτο» κόσμο, όταν συνειδητοποιούμε την εκμετάλλευση που υφίσταται ο «Τρίτος» Κόσμος από τους οικονομικά ισχυρούς του πλανήτη, που καταδικάζουν τις χώρες αυτές σε μια οικονομική καθήλωση και, ουσιαστικά, σε αδυναμία να αντιμετωπίσουν τις συνέπειες των φυσικών καταστροφών.

Και πάνω από όλα ο πόλεμος, που μαίνεται σε διάφορες χώρες με ευθύνη των στρατιωτικών, οικονομικών και πολιτικών υπερδυνάμεων, ο οποίος ντύνεται με το όνομα της πλανητικής ασφάλειας, που ανατινάξει τα σύνορα, γενικεύει τις συγκρούσεις, μεταπλάθει το αίμα αθώων σε κέρδος και σαν τεράστιος Λεβιάθαν βουλιάζει τον κόσμο σε νέα φρίκη.

Ποιος μπορεί να ησυχάζει;

Από πού μπορούμε να αντλούμε θάρρος και αυτοπεποίθηση;

Από πού, αν όχι από τις ιδέες που ταιριάζουν στις ανάγκες των ανθρώπων, από όλους εκείνους που τόλμησαν να υπερβούν το μικρόψυχο "εγώ" και να βυθιστούν στον ωκεανό του "εμείς", να αντλήσουμε θάρρος από τις "φλεγόμενες βάτους" που πυρπολήθηκαν για να γίνουν τα σκοτάδια λάμψη. Και αν σήμερα οι

ηθικοί αυτουργοί της δολοφονίας του Νίκου Τεμπονέρα δίνουν δείγματα πολιτικού αμοραλισμού, εμείς συνεχίζουμε να πορευόμαστε με τα παραδείγματα της ηθικής και της αξιοπρέπειας.

Αρκετοί ίσως θα ήθελαν να κηρύξουν τη λήθη. Όμως ο αγώνας της μνήμης ενάντια στη λήθη σημαίνει, απλά υπεράσπιση του μέλλοντός μας που ξεκινάει από το χτες, η απώλεια του παρελθόντος σημαίνει απώλεια και του αύριο.

Έτσι αποφασίσαμε εμείς, οι απλοί δάσκαλοι του γένους των ανθρώπων, πως θα μνημονεύουμε και "Σολωμό και Παπαδιαμάντη" και Νίκο Τεμπονέρα όχι με μνησικακία αλλά με πνεύμα δικαιοσύνης και αξιοπρέπειας.

Δεν είναι διόλου τυχαίο πως στη σύγχρονη νεοελληνική ιστορία η εκπαίδευση κρατάει σαν φυλαχτό το Πολυτεχνείο και τον Νίκο Τεμπονέρα και πως έτσι διαπαιδαγωγείται η νέα γενιά.

Γιατί στους δύσκολους καιρούς που ζούμε η θυσία του Νίκου Τεμπονέρα είναι ορόσημο αλληλεγγύης, δείγμα γραφής στον αγώνα για τη Δημόσια Παιδεία, σύμβολο του ανθρώπου που ζει και πεθαίνει για τα ιδανικά του.

Εμείς διαβάζουμε τον επίκαιρο Παλαμά:

*"και τους τρέμουνε των κάμπων οι κιοτήδες
τους μισούν οι βασιλιάδες κι όλοι οι τύραννοι
κι είναι μες στους κοιμισμένους στρατιώτες
κι είναι μες στους σκυφτούς τα παλλικάρια"*

Το κενό που άφησε ο άδικα δολοφονημένος καθηγητής Νίκος Τεμπονέρας θα φροντίσουμε να καλυφτεί με λογισμό και όνειρο

μέχρι την ώρα που όλα τα παιδιά θα έχουν ένα σίγουρο μέλλον με μόρφωση και εργασία,
μέχρι που ο πόνος δεν θα χτυπάει την πόρτα των ανθρώπων,
και η εκμετάλλευση, ο πόλεμος, η αδικία αντικείμενο θα είναι πλέον των λεξικογράφων.

Για όλους αυτούς τους λόγους ο Νίκος Τεμπονέρας

θα ζει στους αγώνες μας, στους αγώνες της νέας γενιάς.

Για όλους αυτούς τους λόγους εμείς συνεχίζουμε τον αγώνα, σφυροκοπάμε τις αλυσίδες που δένουν τους ανθρώπους.

Από το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ